

In molil sem k tebi...

Zložil Griša.

In molil sem k tebi, ko mavrica rožna
vabila me k sebi je v večnost razpeta —
tako te je klicala pesem pobožna,
ko prvič je bol posvetila poeta...

In znoj je curljal po izmučenem licu
in kapale solze so svetle, srebrne —
in plakal sem v pesmi po svojem poklicu —
s solzami sem duše pral madeže črne...

In ranjene grudi so dihale k tebi
vso prošlost brezplodno, oskrunjeno, mračno,
življenje, ki plača je samemu sebi,
sodilo je meni bodočnost oblačno.

Takrat se je nagnil skoz mavrico rožno
tvoj sladki obraz, o tako zaželjena,
in plan zaoril je v dušo otožno
in k tebi so drsala željna kolena:

„O Eros, mogočna v srca glorioli,
s krvjo posvečena boginja mladosti —
o daj mi ljubezni v tej žalostni boli,
moči in življenja, krvi in radosti!“

Razočaranje.

Zložil Griša.

Moja rádost, rádost nevesela,
moja mládost se je zaletela —
o ne dajte mi srebrne čaše,
da izpraznim jo na zdravje vaše!

Solnce moje, kam zlató si djalo?
Cilji moji, kaj vas je pokralo?
Jaz stojím in duša moja čaka
kot dekle samotna sredi mraka...

Moja pota — moja večna zmota —
od barona sem postal sirota —
o ne glejte me tako postrani
kakor jaz na vas sem gledal lani...

Ah, ne sadi rož, kjer slana pada —
ne prebiraj strun, kjer žalost vlada —
tvoja pesem si solzé otíra,
ko se človek zunaj vrača s pira...

Dan gori.

Zložil Griša.

Dan gori in visoko nad morjem
smeje se v ognju ponosni car —
solnce nebeško vse mlado, prešerno,
siplje na zemljo bogastvo in čar...

Setve bogate se zibljejo v solncu,
pesem življenja kipi iz poljan,
drzno, ponosno se dvigajo misli
v smelem poletu nad praznično plan —

Ustne šepčejejo kakor k molitvi,
k ciljem blestečim roké se vijó —
Dajte mi žetve, življenja mi dajte,
bratje, ne tratíte z mlado močjo!

